

V I Lenin

Vi betalade alldeles för dyrt

Tänk er, att en representant för kommunisterna måste söka komma in i en lokal, där bourgeoisens representanter driver propaganda inför ett ganska talrikt besökt arbetarmöte. Tänk er vidare, att bourgeoisien kräver en hög avgift av oss för tillträdet till denna lokal. Om avgiften inte varit överenskommen på förhand, måste vi naturligtvis köpslå för att inte betunga vårt partis budget. Om vi betalt allt för mycket för inträdet i denna lokal, så har vi otvivelaktigt gjort ett fel. Men det är bättre att betala dyrt – åtminstone så länge vi inte lärt oss hur man bör köpslå – än att avstå från möjligheten att framträda och tala för arbetarna, vilka hittills uteslutande befunnit sig i reformisternas, d. v. s. bourgeoisens sanna vänners, så att säga ”besittning”.

Denna jämförelse föll mig i sinnet, då jag i dagens Pravda läste det telegrafiska meddelandet från Berlin om de villkor, på vilka man uppnått samförstånd mellan representanterna för de tre Internationalerna.

Våra representanter handlade enligt min mening oriktigt, då de samtyckte till följande två villkor: för det första att sovjetmakten inte skall tillämpa dödsstraffet i målet mot de 47 socialistrevolutionärerna, och för det andra att sovjetmakten tillåter representanter för alla tre Internationalerna att vara närvarande vid domstolsförhandlingarna i denna process.

Båda dessa villkor är ingenting annat än en politisk eftergift, som det revolutionära proletariatet gjort den reaktionära bourgeoisien. Ifall någon betvivlar riktigheten av en sådan definition, så behöver man bara ställa honom följande fråga för att avslöja hans politiska naivitet: Går den engelska eller en annan nuvarande regering med på att representanter för alla tre Internationalerna är närvarande vid processen mot de för uppror beskyllda irländska arbetarna? Eller vid processen mot de nyligen för uppror åtalade sydafrikanska arbetarna? Samtycker den engelska eller någon annan regering i detta eller liknande fall till att lova att inte tillämpa dödsstraffet mot sina politiska motståndare? Det behövs bara lite eftertanke i denna fråga för att förstå följande enkla sanning: Vi står överallt i världen inför den reaktionära bourgeoisens kamp mot det revolutionära proletariatet. I detta fall gör Komintern, som representerar den ena parten i denna kamp, en politisk eftergift åt den andra parten – den reaktionära bourgeoisien. Ty alla i hela världen (utom de, som vill dölja den uppenbara sanningen) vet, att socialistrevolutionärerna sköt på kommunisterna och gjorde uppror mot dem, att de faktiskt och ibland även formellt arbetade för enhetsfront med hela den internationella reaktionära bourgeoisien.

Frågan är, vilken eftergift den internationella bourgeoisien till gengäld gjort oss? Svaret härpå kan endast bli: Den har inte gjort oss någon eftergift alls.

Endast ett resonemang, som döljer denna klasskampens enkla och klara sanning, endast ett resonemang, som kastar smolk i arbetarnas och de arbetande massornas ögon, kan försöka skymma bort denna påtagliga sanning. Enligt den överenskommelse, som undertecknades av III Internationalens representanter i Berlin, har vi redan gjort den internationella bourgeoisien två politiska eftergifter. Vi har inte fått någon som helst eftergift av den i gengäld.

Den roll, som II och II½ Internationalernas representanter spelade, gick ut på att framtvunga de politiska eftergifter, som proletariatet gjorde bourgeoisien, varvid de bestämt vägrade att genomföra eller ens att försöka få igenom någon som helst politisk eftergift av den internationella bourgeoisien till förmån för det revolutionära proletariatet. Detta obestridliga politiska faktum blev naturligtvis hållet i skymundan av den borgerliga diplomatins skickliga representanter (bourgeoisien har under många århundraden lärt representanterna för sin klass

att vara goda diplomater), men försöket att skymma bort faktum förändrar inte det ringaste själva faktum. Om den eller den representanten för II och II½ Internationalen stod i direkt eller indirekt förbindelse med bourgeoisien, är i detta fall en fråga av fullkomligt underordnad betydelse. Vi beskyller dem inte för direkt förbindelse. Det har ingenting med saken att göra, om där fanns en direkt förbindelse eller om den indirekta förbindelsen var tämligen komplicerad. Endast det har med saken att göra, att Komintern under påtryckning av II och II½ Internationalernas befullmäktigade gjorde en politisk eftergift åt den internationella bourgeoisien och att vi inte fick någon som helst eftergift i gengäld.

Vad blir då slutsatsen härav?

Slutsatsen blir framför allt att kamraterna Radek, Bucharin och andra, vilka representerade Kommunistiska Internationalen, handlade oriktigt.

Vidare. Framgår det därav att vi måste bryta den överenskommelse vi undertecknat? Nej. Jag tror, att en sådan slutsats vore oriktig och att vi inte bör bryta den överenskommelse vi undertecknat. Vi bör bara göra den slutsatsen, att de borgerliga diplomaterna denna gång visat sig vara skickligare än våra och att vi nästa gång – såvida inte inträdesavgiften till lokalen bestämmes på förhand – måste köpslå och manövrera skickligare. Vi måste ställa oss som regel att inte göra politiska eftergifter åt den internationella bourgeoisien (hur skickligt dessa eftergifter än täckes av vilka förmedlare det vara må), om vi inte i gengäld får mer eller mindre likvärdiga eftergifter av den internationella bourgeoisien till förmån för Sovjetryssland eller andra avdelningar av det internationella, mot kapitalismen kämpande proletariatet.

Det är möjligt att de italienska kommunisterna och en del av de franska kommunisterna och syndikalisterna, vilka var emot enhetsfronttaktiken, av de ovan anförda uttalandena drar den slutsatsen att enhetsfronttaktiken är oriktig. Denna slutsats blir uppenbart oriktig. Om kommunisternas befullmäktigade betalat alltför dyrt inträde i den lokal, där de har någon, om än obetydlig, möjlighet att hänvända sig till arbetarna, vilka hittills uteslutande befunnit sig i reformisternas ”besittning”, så må man bemöda sig om att nästa gång rätta detta fel. Men det vore ett ojämförligt större fel att förkasta varje villkor och varje avgift för att kunna tränga in i denna synnerligen starkt skyddade, stängda lokal. Kamraterna Radeks, Bucharins och andras fel är inte stort, eftersom det mesta vi riskerar är, att Sovjetrysslands fiender, uppmuntrade av Berlinkonferensens resultat, kommer att organisera ett par tre kanske framgångsrika attentat mot enskilda personer. Ty nu vet de på förhand, att de kan skjuta på kommunister, emedan de har den chansen att sådana konferenser som den i Berlin hindrar kommunisterna att skjuta dem.

I varje fall har vi likväl slagit en bräsck i den stängda lokalen. I varje fall har kamrat Radek lyckats att åtminstone för en del arbetare avslöja, att II Internationalen vägrade att upptaga parollen om upphävandet av Versaillesfördraget bland demonstrationsparollerna. De italienska kommunisternas och en del av de franska kommunisternas och syndikalisternas största fel består däri, att de ger sig tillfreds med det vetande de har. De ger sig tillfreds med att väl veta, att II och II½ Internationalens representanter samt även herrarna Paul Levi, Serrati o. s. v. är skickliga befullmäktigade för bourgeoisien och förmedlare av dess inflytande. Men de personer och de arbetare, som verkligen bestämt vet det och verkligen förstår betydelsen härav, utgör otvivelaktigt minoriteten både i Italien, i England, i Amerika ock i Frankrike, Kommunisterna får inte steka sig i sitt eget fett, utan de måste lära att handla så, att de utan att rygga tillbaka för vissa offer, utan att frukta för fel, som är oundvikliga i början av varje ny och svår uppgift, kan tränga in den stängda lokal, där bourgeoisiens representanter påverkar arbetarna. Kommunisterna, som inte vill förstå och inte vill lära sig detta, kan inte hoppas att vinna arbetarklassens majoritet, i varje fall försvarar och fördröjer

de vinnandet av en sådan majoritet. Men för kommunisterna och för alla verkliga anhängare av arbetarrevolutionen är redan detta en fullkomligt oförlåtlig sak.

Genom sina diplomater har bourgeoisien än en gång visat sig vara skickligare än Kommunistiska Internationalens representanter. Det är Berlinkonferensens lärdom. Denna lärdom skall vi inte glömma. Av denna lärdom kommer vi att dra alla erforderliga slutsatser. II och II½ Internationalens representanter behöver enhetsfronten, ty de hoppas att försvaga oss genom kolossala eftergifter från vår sida; de hoppas att kunna tränga in i vår kommunistiska lokal utan varje avgift; de hoppas att genom enhetsfronttaktiken kunna övertyga arbetarna om att den reformistiska taktiken är riktig och den revolutionära oriktig. Vi behöver enhetsfronten, emedan vi hoppas kunna övertyga arbetarna om motsatsen. Våra kommunistiska representanters fel kommer vi att skylla på dem och de partier, som begått felen, samt bemöda oss om att ta lärdom av dessa fel och komma därhän, att de inte upprepas för framtiden. Men under inga förhållanden kommer vi att skylla våra kommunisters fel på proletariatets massor, vilka överallt i världen står inför det framryckande kapitalets anstorm. Det är för att hjälpa dessa massor att kämpa mot kapitalet och hjälpa dem att förstå den ”sluga mekaniken” i de två fronterna i hela den internationella ekonomin och i hela den internationella politiken, som vi godkänt enhetsfronttaktiken och genomför den ända till slutet.

9 april 1922

Pravda nr 81, 11 april 1922